

Chương 3

Trình Mặc đang rất đau đầu.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì cách vách vô cùng ồn ào.

Thế mà trước kia Vương Lão Thực còn dám vỗ ngực đảm bảo với hắn -

Trần Hợp Hoan là nơi hẻo lánh, yên tĩnh, không có bao người ở trần nhỏ này.

Ông ta nhất định không muốn sống nữa mới dám cùng tiểu Vương gia là hắn nói dối không biết ngược!

Dựa theo trình độ ồn ào này mà xem, chắc người chết cách đây năm trăm dặm cũng bị đánh thức luôn rồi.

“Phong Diệc Nhiên!” Hắn không còn chút kiên nhẫn nào gào lên.

Không có động tĩnh gì? Con ruồi bọ ngày ngày bay ong ong bên hắn, khi thực sự muốn tìm thì lại bay đến chỗ quái nào rồi đây?

Hắn lại gào lên tiếp, lúc này mới thấy tên kia dùng tốc độ như bị lửa đốt xông chạy đến.

“Có có có, đệ đây.”

Phong Diệc Nhiên thở hỏn hển, vẻ mặt tươi cười chột dạ, đi qua bậc cửa đến chỗ Trình Mặc.

Khi Trình Mặc rống to như muốn gọi hồn phách hắn về thì hắn đang bận rộn làm một việc nhỏ, nhỏ đến nỗi sẽ giúp hắn làm việc lớn.

“Đệ thật sự rất bận à?” Hai mắt hắn nhíu lại, khí thế nguy hiểm phát ra.

Cái này thường là dấu hiệu cho việc hắn đang tức giận.

“Đệ không bận, chỉ là đang đi đây đi đó nhìn hạ nhân mới làm việc như thế nào thôi. Dù sao dùng nhiều ngân lượng như vậy thuê người, chung quy vẫn phải xác thực bọn họ có thể hầu hạ huynh thoải mái.”

“Đi đây đi đó?” Con người Trình Mặc càng sâu, vẻ mặt càng không vui vẻ rồi.

Phong Diệc Nhiên cười khỏ, “Đây là cụm từ cực kỳ bình thường, huynh đừng nghĩ nhiều vậy chứ?”

“Dù sao ta ngã gãy chân, không thể đi đây đi đó, đành phải ngồi ở chỗ này suy nghĩ linh tinh rồi.”

Xem ra hẳn phải nghĩ cách chặt đứt hai chân Phong Diệc Nhiên thôi, như vậy hẳn mới không nhắc đến việc đi, chạy, nhảy ra, các loại động từ hoạt động bằng chân rồi lộ vẻ vui sướng cười trên nỗi đau của người khác.

“Huynh thực sự quá nhạy cảm rồi.” Phong Diệc Nhiên cười ha ha, xoa xoa tay ân cần nói “Không biết huynh nôn nóng gọi đệ như vậy là có chuyện gì?”

Trình Mặc khẽ hừ, “Lỡ tai đệ gần đây không được tốt.”

Không chỉ không nghe được tiếng gọi của hắn, đến tiếng động ồn ào có thể gọi dậy người chết kia cũng tự bỏ ngoài tai.

“Có một chút thật. Đệ cảm thấy mắt mình có khả năng nhìn được tận tai cho nên rất hay sử dụng.”

“Khó trách ta cảm thấy được gần đây ánh mắt đệ hơi có chút lác. Luôn nhìn sang nhà cách vách! Lâu dần tự nhiên thành lác rồi.”

Phong Diệc Nhiên cười ha ha. Nếu nhắc đến tai, còn nhắc đến tiếng ồn kéo dài từ sớm này thì hẳn (Phong Diệc Nhiên) đại khái cũng biết hẳn (Trình Mặc) đang khó chịu điều gì rồi.

“Có phải huynh cảm thấy cách vách quá âm ỉ hay không?”

Trình Mặc vỗ vỗ tay, vẻ mặt ngạc nhiên nói: “Thật sự không nghĩ tới đầu nhà đệ lại bị nữ nhân cách vách mê hoặc đến như vậy mà còn có thể phát hiện ra sự thật này.”

“Không phải nữ nhân cách vách.” Phong Diệc Nhiên nghiêm túc sửa lại từ ngữ đầy tính châm chọc của hắn, “Là tạm thời ở bên cạnh thôi, vốn đó là tiên nữ trên trời rơi xuống trần gian.”

“Vậy nên đệ sang cách vách xem họ đang làm gì, sau đó tưởng tượng tiên nữ rơi xuống bụi trần của mình sẽ trở về sao?” Trình Mặc nở nụ cười cố gắng kiềm chế bất mãn “Nếu được thì tiện thể bảo bọn họ yên tĩnh một chút.”

Nếu vì ý muốn được quen biết mà hắn (Phong Diệc Nhiên) không muốn làm việc mà nói, vậy cũng không thể trách hắn (Trình Mặc) vì sự yên tĩnh của hắn mà làm ra chuyện gì.

“Vì sức khỏe cùng sự hài lòng của huynh, sáng sớm đệ đã qua xem rồi.” Phong Diệc Nhiên cười tí mắt nói: “Bên cạnh âm ỉ như thế vì tiệm đó mở cửa rồi.”

Trình Mặc nhú mày, “Nói trọng đi đi.”

“Đệ nói tiệm bánh ngọt đó, nha đầu họ Triệu kia dường như tay nghề rất tốt, trời chưa sáng mà ngoài cửa tiệm đã có một đám người, vừa xếp hàng vừa nói chuyện cho nên có chút ồn ào.”

“Có chút thôi sao?” Cái này vốn đã vượt qua phạm vi người thường có thể cho phép rồi.

“Không có cách nào.” Phong Diệc Nhiên nhún nhún vai, “Đệ vừa ngó một chút, người xếp hàng đến nỗi không thấy cuối hàng, dương như đã thành mấy vòng trên đường rồi.”

Thực ra hẳn vốn muốn đợi hi vọng có thể gặp mặt mỹ nhân, đáng tiếc vận khí hẳn không tốt lắm, vừa háo hức một tí đã phải về.

Trình Mặc lộ vẻ mặt không thể tin: “Tay nghề tốt đến vậy ư, có phải cường điệu quá không?”

“Có thể.” Phong Diệc Nhiên cũng là biểu tình không rõ, gãi gãi đầu nói: “Nhưng nói gì thì nói, có tỷ tỷ tiên nữ như vậy, chung quy muội muội cũng phải có vài khả năng, nếu không sẽ không đúng chút nào.”

Lúc này đột nhiên có người cười một tiếng, dường như là nhịn không được mà bật cười, Trình Mặc lạnh giọng khẽ hừ, “Là ai?”

Phuong Xảo Nhi ở bên cửa thò đầu vào, trên mặt là nụ cười không nhịn được, “Thật xin lỗi, là Trình thiếu gian đưa điếm tâm qua.”

Nàng ở bên cửa nghe được hội thoại không tốt lắm của hai chủ tử mà nhịn không được cười ra tiếng.

“Mang vào bày ra đi.” Phong Diệc Nhiên nói.

Nàng vâng ạ trong tươi cười, bước nhanh vào nhà để lên bàn ăn, lại không nhịn được liếc mắt nhìn Trình Mặc lộ ra một nụ cười rõ ràng.

Trình Mặc vốn miễn cảm liền phòng bị, cảm giác nụ cười của nàng như cười mỉa bản thân.

“Ngươi cười cái gì?”

Giọng nói của hẳn không vang nhưng rất lạnh, nàng bất giác cảm thấy sợ hãi.

“Nô tì, nô tì không cười.”

Ánh mắt Trình Mặc giống như tia sét đảo qua gương mặt nàng, khiến sắc mặt nàng trắng bệch, đứng thẳng tắp không dám nhúc nhích.

“Thật không?”

Bất quá chỉ đơn giản hai chữ nhưng lại khiến nàng run người một cái.

Phong Diệc Nhiên nhỏ giọng nói: “Ngươi đi xuống trước đi, Trình thiếu gia từ nhỏ có tật mắt một phần cơ mặt nên hẳn không hiểu được người khác cười là vì lý do gì, cho nên mới ngạc nhiên như vậy.”

Phuong Xảo Nhi khó hiểu, sợ hãi nhìn thoáng qua Trình Mặc. Thì ra hẳn mắc bệnh căn bệnh không thể cười nha, khó trách cả ngày gương mặt đều cứng ngắt như vậy.

“Phong Diệc Nhiên, đừng tưởng ta không biết đệ nói có ý gì, lỗ tai cùng cơ mặt đều đều sử dụng rất tốt.”

Trên mặt Phong Diệc Nhiên có chút chột dạ nói: “Đệ chỉ nói, đây là...”

“Giúp ta, ta biết.” Trình Mặc tiếp lời của hắn, quay đầu nói với nàng: “Như người đã thấy, hiện giờ ta đi lại rất bất tiện, nhưng cái này chỉ là tạm thời, người không cần phải lộ ra nụ cười như vậy.”

Đến cả giải thích việc này hắn cũng kiêu ngạo, bày ra dáng vẻ không ai bì kịp.

Nàng luống cuống nói: “Nô tì không phải đang cười ngài, nô tì là vì Đông Đông... Các ngài hiểu lầm nên nô tì mới cảm thấy buồn cười.”

“Có ý tứ gì?” Phong Diệc Nhiên tò mò hỏi.

“Là vì tiệm bánh ngọt của Đông Đông.”

Nàng giải thích rằng những người đó ở kia là để tránh cho người dân trấn Hợp Hoan phải thử “Điểm tâm đặc chế”

Sau khi nghe xong Phong Diệc Nhiên liền cười ha ha “Còn có thể đáng sợ như vậy à?”

Nàng do tình bằng hữu mà không dám trả lời, chỉ mở to hai mắt nhìn thiếu gia thích cười, thân thiện này.

Sau chuyện này, ở trong lòng nàng, sự xuất hiện của hắn cùng Trình Mặc thực sự không khác so với thánh nhân.

“Tất cả đều là khát cái?” Trình Mặc cũng không nhịn được mỉm cười.

Khôi bánh bao kia thật đúng là kiên trì, chỉ cần có người đồng ý ăn, dù thế nào nàng cũng làm?

“Dù cho như vậy, ảnh hưởng đến yên tĩnh của ta cũng không thể tha thứ.” Trình Mặc đưa ra một kết luận “Ta đến là để dưỡng bệnh.”

Phong Diệc Nhiên gật đầu, “Có lẽ đệ nên nói chuyện với tỷ tỷ nàng một chút, mong nàng nghĩ cách thay đổi.”

“Không cần.” Trình Mặc nhìn Phuong Xảo Nhi, “Người tên là gì?”

Nàng do dự một chút, “Phuong Xảo Nhi.”

“Được được, Phuong Xảo Nhi, người có muốn kiếm thêm chút bổng lộc không?”

Vừa nghe đến bông lộc, nàng không cần suy nghĩ liền gật đầu như giữ tởi, “Cực kỳ muốn.”

Bánh ngọt “Hảo cật cao bích điểm” về cơ bản một chút cũng không dễ ăn, mọi người đều thường vụng trộm gọi là “Can đảm cao bích điểm”

Đối với người dân luôn không đủ can đảm ăn thử trong trấn mà nói, muốn nếm thử món ăn của Triệu Lập Đông cần sự dũng cảm rất lớn.

Dù sao không phải tất cả mọi người đều có thể tiếp nhận sáng kiến cho châu chấu cùng vài loại côn trùng vào trong bánh.

Tuy vậy Triệu Lập Đông vẫn năm lần bảy lượt giải thích, đó chỉ là thử nghiệm khi nhỏ của nàng còn chưa đạt sự hoàn mỹ.

Nếu Triệu Lập Đông không thông báo được nếm thử miễn phí, còn tặng thêm một vé vào Mỹ Nhân Thang thì cho dù là khát cái thì cũng không nguyện ý ăn thử bánh ngọt nàng tự mình làm đâu.

Hơn nữa mấy năm gần đây, bánh ngọt của nàng chỉ hơi khó ăn bình thường thôi chứ không xảy ra vấn đề nào cho nên nhóm khát cái cũng hưởng thụ việc được ăn no bụng và còn được tắm rửa sạch sẽ.

Nhìn đám đông chật cứng chen chúc mà trong lòng Triệu Lập Đông chỉ có hai chữ xúc động.

Tuy vài năm sau vì việc hào phóng mấy ngày này mà nàng sẽ phải thắt chặt dây lưng sống qua ngày nhưng nàng vẫn vô cùng vui vẻ khi thấy tâm huyết của nàng không ngừng ít dần trong miệng mọi người.

Ngoại trừ việc xui xẻo phòng làm việc gặp phải kẻ trộm hôm qua thì gần như không còn gì có thể ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của nàng.

Nhưng rất nhanh thôi, nàng liền biết mình nghĩ sai rồi.

Trong đám người xếp hàng bỗng nổi lên một hồi ồn ào, một nữ khát cái đang nhét vào miệng một miếng đậu phụ thối đặc biệt thì đột nhiên dùng lực bóp cổ mình.

Mọi người còn tưởng nàng bị nghẹn, có người giúp nàng vỗ lưng, có người giúp nàng tìm nước.

Ai ngờ nàng lại đột nhiên há miệng phun ra một đồng máu, chạy đến chỗ mà phun vào Triệu Lập Đông người còn chưa hiểu được tình huống một thân đỏ.

“Ta muốn chết, ta muốn chết!”

Nữ khát cái đi lao đảo, té ngã lại đứng lên, hơn nữa còn phun máu vào người xung quanh nàng.

“Trong bánh có độc, mọi người đừng ăn!”

“Người chết rồi, người chết rồi, ôi trời, không hay rồi!”

“Có độc?!” Triệu Lập Đông kinh ngạc kêu hô “Không có, tuyệt đối không có chuyện này!”

Nàng bắt lực nhìn đám người khát cái bỗng đứng giải tán, tất cả đều chạy không còn bóng người.

“Không phải mà, các người hãy nghe ta nói... Đây, quay lại đi!” Nhìn bánh ngọt bị vứt đầy đất mà nàng thực sự muốn khóc “Tại sao lại như vậy chứ.”

Bánh ngọt nàng tự làm sao có thể có độc được!

Nếu có độc, sao con chuột bự kia có thể ăn ngon lành như vậy mà không thổ huyết?

Hả? Con chuột lớn?!

Triệu Lập Đông dùng sức dụi dụi mắt, còn tưởng bản thân nhìn nhầm rồi.

Nhưng không sai, đó là một con chuột siêu cấp lớn, lớn gấp ba chuột bình thường.

Hơn nữa còn vô cùng kỳ lạ, thế nhưng lại có màu bạc?

Màu lông trơn bóng của nó nhìn dưới ánh mặt trời trông vô cùng sáng rỡ, đáng được coi là mỹ lệ.

“Mỹ lệ? Thực vớ vẩn.” Làm sao nàng có thể cảm thấy con chuột kia mỹ lệ được? Dù đẹp như thế nào thì nó cũng chỉ là một con chuột thôi!

Nhưng con chuột kia lại ăn bánh ngọt của nàng, còn ăn vui vẻ nhanh chóng như vậy, cũng coi như là tri âm của nàng đi?

Giống như phát hiện ra ánh mắt chăm chú của nàng, con chuột kia bỗng chốc quay đầu nhìn nàng, sau đó hình như phát hiện ra điều gì đó mà đột nhiên vọt tới chỗ nàng.

“Đây! Người muốn làm gì?” Mắt thấy con chuột lớn như vậy xông tới, phẩm chất thiếu nữ của Triệu lập Đông lập tức xuất hiện “Đừng tới đây.”

Đó là chuột đây, bình thường nàng nhìn thấy còn phải hét chói tai vài tiếng phải để phụ thân cầm que cời lửa tới đuổi đi, làm sao nàng có thể đứng mời nó đến mà ôm chứ.

Nàng trái tránh phải trốn nhưng không nhanh bằng con chuột, nàng hét chói tai một tiếng, con chuột kia đã dấn lên ngực nàng chỗ có một mảng vết máu lớn.

“A a a!” Nàng sợ đến giậm chân không ngừng, không dám dùng tay bắt lại.

Nàng cố gắng vung vẩy người hi vọng có thể khiến nó rơi xuống khỏi người mình “Bỏ ra, bỏ ra!”

Đột nhiên một tiếng hét chói tai kinh ngạc vang lên nhưng lại mang theo vui vẻ “Thật là một con chuột đẹp!”

Nghe thấy âm thanh kêu khóc của muội muội, Triệu Xuất ra ngoài thử xem thế nào thì phát hiện ra trước ngực nàng có một con chuột với bộ lông màu bạc lóng lánh bám.

Bộ lông xinh đẹp mềm mại kia vào mắt hẳn thật rất đẹp, nếu có thể lột ta mang lên trên vai hẳn mà nói, chắc chắn có năng lực khiến vẻ đẹp của hẳn rạng rỡ hơn nữa.

“Đông Đông, giữ lấy nó, đừng để nó chạy, ta lập tức quay lại.”

Nói xong hẳn nhắc váy, chạy vọt vào phòng bếp.

“Cái gì chứ? Mau bắt lấy nó đi, nhanh lên! Xuân, Xuân, Xuân...” Nàng gấp đến độ sắp khóc. Thế nhưng ca ca nàng còn bảo nàng để để nó chạy?

Triệu Xuân cầm dao xông đến, dường như con chuột lớn cảnh giác được nguy hiểm mà lập tức leo lên vai nàng, rồi từ tai nàng leo lên đỉnh đầu, sau đó vươn người nhảy, nhanh như chớp đã chui vào nhà Triệu gia.

Con dao của hẳn vừa điên cuồng phi đến dừng ngay trên đỉnh đầu nàng, nguy hiểm đến nỗi khiến hai chân nàng mềm nhũn, vô lực ngồi bệt dưới đất.

Vừa nhìn thấy chiếc khăn choàng mỹ lệ của hẳn chạy mất, hẳn lập tức cầm dao chạy vào trong tiệm, chỉ nghe thấy âm thanh binh binh không ngừng.

Mà còn Triệu Lập Đông lại là vẻ mặt như đưa đám ngồi dưới đất, cúi đầu, mệt mỏi muốn khóc, thế nhưng lại ngửi thấy một mùi ngọt.

“Hương vị thật ngọt, ở trên người mình ư?”

Không sai, hơn nữa còn là vết máu trước ngực nàng. Nàng vươn tay sờ thử, đánh bạo đưa vết má dính dính kia đến trước mũi ngửi thử.

“Rất ngọt.” Giống như hỗn hợp của mật ong và son.

Sau đó nàng nghe thấy một giọng nói hết sức đáng giận “Lại có thể hưởng thụ yên tĩnh, thật tốt.”

Nàng vừa quay đầu liền thấy tên thái giám chết bầm không ai bì nổi cười cười, đang ngồi trên chiếc ghế kỳ lạ của mình giống như muốn chế nhạo.

Triệu Lập Đông dần dần có chút lờ mờ hiểu ra, đại khái cũng biết có chuyện gì xảy ra rồi.

“Ta phải thanh minh trước, ta tuyệt đối không đồng ý huynh ấy làm như vậy.”

Phong Diệc Nhiên đứng lúc xuất hiện, lại nhìn thấy vẻ mặt của hắn mà vội vàng chứng minh mình trong sạch, tránh cho nàng hận ốc cập ô (*)

(*) hận ốc cập ô: giống kiểu ghét ai ghét cả tông ti họ hàng.

“Đệ không nên tránh đi, không thấy được một hồi đặc sắc.”

Hắn thật hy vọng Phong Diệc Nhiên có thể thấy đáng đáng vẻ say mê của tiên nữ khi cầm dao đuôi giết sủng vật của hắn.

“Xem ra ngươi không thể tiếp tục buôn bán trong một khoảng thời gian rồi.” Trình Mặc lộ ra nụ cười thỏa mãn “Ta nghĩ đóng cửa sớm một chút sẽ tránh cho ngươi phải lỗ vốn một chút, đối với việc này ngươi không cần phải cảm kích sự giúp đỡ của ta đâu.”

Phuong Xảo Nhi đã nói nàng tặng bánh mình làm cho mọi người, hắn làm như vậy thực sự cũng đã tránh cho ví tiền của nàng bớt hao hụt một chút thật.

“Quả nhiên là ngươi giờ trò quý!”

Triệu Lập Đông tức giận đến đột nhiên cả người đều có sức, nhảy dựng lên, cũng không quản trong tay có cái gì, tất cả đều ném đến chỗ hắn.

“Đi chết đi! Ngươi cái tên thái giám người không muốn nhìn chết bầm.”

“Xúng đáng cả đời phải ngồi trên ghế không thể động đậy.”

“Ta nguyện rửa ngươi móng sẽ đau nhức thật lâu nhưng không thể khỏi.”

Trình Mặc ngênh đón một trận mưa bánh ngọt, cùng tiếng chửi rửa liên miên không dứt từ trong miệng nàng, nhưng có một điều khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Thái giám?!

Hắn có chỗ nào giống thái giám đâu?

“Ngươi cái tên hỗn trướng, thế nhưng lại làm ra chuyện này với ta, chẳng lẽ ngươi không sợ phải xuống địa ngục.”

Đối với kích động của nàng, phản ứng của Trình Mặc là cực kỳ bình tĩnh, “Địa ngục? Cũng được, dù sao bằng hữu của ta đều đã ở đó, so với thời tiết giá lạnh ở kinh thành thì lửa nóng hừng hực để rèn luyện cũng không tệ lắm.”

Tại sao có thể có người vô lại như vậy?

Triệu Lập Đông tức đến không biết nói gì, chỉ biết bản thân không ngừng nhắc lại câu thái giám chết bầm, đi chết đi các kiểu.

Mà lần này Phong Diệc Nhiên lại vô cùng thức thời, vào lúc tình hình tai nạn còn chưa khuếch đại thì đã nhanh chóng đưa Trình Mặc đi.

Cho nên lần này khi nàng cực kỳ tức giận xông lên thì đúng lúc bị cửa lớn đóng lại ngăn cản.

“Người cái tên thái giám chết bằm.” Nàng dùng sức đá một cước lên cửa, đầu đèn phải kêu a một tiếng “Ta với người không đội trời chung!”

Là hấn ác với nàng trước, cũng đừng trách nàng trả thù sau.

Khi Triệu Lập Đông cố gắng leo lên bức tường ngăn cách hai nhà, quyết tâm báo thù tràn ngập trong lòng.

Nàng quyết định sẽ cho Trình Mặc một lần biết tay nàng.

Tuyệt đối không ai có thể hủy đi danh tiếng của nàng mà không cần phải trả đại giá nào.

Lúc này mục tiêu của nàng là chiếc ghế kỳ lạ kia của hấn, không thể đi đứng nên hấn mới nhờ cái ghế kia mà đi lại, nếu không có nó thì hấn liên không thể rảnh rỗi đi nhìn nàng thất bại rồi.

Triệu Lập Đông cẩn thận đi. May mắn trong lúc vô tình Xảo Nhi đã cung cấp tình báo, nàng biết nơi này về đêm sẽ không có người hầu nhưng nàng vẫn muốn cẩn thận gặp hấn hay Phong Diệc Nhiên.

Nàng lợi dụng cây cối cùng bóng đêm mà di chuyển. Rất nhanh liền đến một gian phòng tràn ngập ánh đèn vàng êm dịu.

Nhẹ nhàng chuồn xuống dưới cửa sổ, cửa sổ không đóng cho nàng cơ hội nhìn lên cực tốt.

Nàng nửa ngồi, rướn cổ nhìn vào bên trong.

Khi nhìn thấy Trình Mặc đang ngồi trước bàn thì nàng nhin không được hoan hô trong lòng một tiếng.

“Thật tốt quá!”

Vận khí của nàng thật tốt, không tốn công sức gì liền tìm được hấn, bây giờ nàng chỉ cần chờ hấn rời khỏi cái ghế dựa kia rồi vào bên trong phá cho bánh xe hồng là xong rồi.

Ngay lúc nàng vỗ tay vui vẻ thì liền nhìn thấy trên bàn hấn có một con thỏ.

Đó là một con thỏ trắng, trên thân có điểm màu nâu dứa.

Nàng không khỏi kỳ lạ lắm bằm “Đặt con thỏ lên bàn làm chi? Chẳng lẽ định ăn nó?”

Nhìn đến trên bàn có bày dao nhỏ, bình dược, băng vải cũng với dầu băng bó trên chân con thỏ, nàng không tình nguyện thừa nhận, hấn có thể là đang chữa thương cho con thỏ đó.

Nàng thấy hấn cầm một đoạn cà rốt, đang nói chuyện cùng con thỏ.

“Là thỏ nên hẳn rất thích cà rốt.”

Nàng nghe thấy trong giọng nói của hắn có sự kiên trì mà nghiêm túc.

“Cà rốt đối với ngươi tốt hơn, ngày hôm qua ta không nên cho ngươi ăn bánh.” Hắn nói xong lại vỗ vỗ cái hộp trên bàn.

Con thỏ nghiêng đầu, dường như không hiểu được hắn đang nói cái gì.

Triệu Lập Đông thấy hắn cầm cây củ cải đến gần miệng con thỏ nhưng nó lại nhăn râu, cực kỳ ghét bỏ nghiêng đầu.

Nàng thấy mặt hắn có chút phiền não, nhìn không được cảm thấy buồn cười.

“Vậy thôi được.” Hắn có lẽ đã đầu hàng, từ trong hộp lấy ra một khối bánh “Đây là Xuất Gia Nhân mang về, trời mới biết nó lấy từ chỗ nào.”

“Nhưng ngươi chỉ có thể ăn một nửa, nó có thể sẽ không vui vẻ nếu ta lấy bánh của nó chia cho ngươi đâu.”

Sau đó hắn mỉm cười nhìn nó ăn như hồ đói.

Triệu Lập Đông nhìn chăm chăm vào nụ cười của hắn, trong lòng giống như bị gậy lớn gõ một phát, bỗng cảm thấy đau xót.

Tên trướng thối này, tại sao có thể đối xử với một con thỏ dịu dàng như vậy?

Hại nàng giờ đến quyết tâm trả thù đã tan thành mây khói rồi.

Nàng thậm chí có chút tham lam nhìn hắn nói chuyện cùng con thỏ, nụ cười của hắn khiến cho nàng choáng váng rồi.

Trình Mặc vươn tay xoa xoa đầu con thỏ, tay dịu dàng vuốt ve tai dài của nó, nó nhăn mũi lại như đáp lại.

“Về sau phải cẩn thận một chút, lần sau còn ngã gãy chân thì không ai giúp ngươi được đâu.”

Đáng ghét, sao hắn lại đối xử với động vật nhỏ tốt như vậy? Thật là, nàng nhìn không được rồi.

Người xấu không phải như vậy!

Đêm tối không trăng, thật sự thích hợp làm hai việc.

Việc thứ nhất là nhớ đến người thương trong lòng mà không thể bày tỏ ngoài ánh sáng, việc còn lại là lén lút giết người.

Có lẽ bởi vì đều có liên quan đến sự thần bí đi!

Đêm nay hai việc đó đều xảy ra trong hoàng cung nguy nga tráng lệ.

Nam tử tuần tú mặc thường phục đang thờ dài nhưng không nén được khí chất biểu lộ sự tôn quý vốn có kia.

Hắn thủy chung không thể quên được lần gặp mặt đầu tiên khi gió thổi sau giờ Ngọ, trong ngự hoa viên nơi ấy.

Tuy người hắn tán tỉnh hoàn toàn không chút rung động nhưng chính hắn lại thời thời khắc khắc đều ghi nhớ.

Chỉ mình hắn phải chịu sự hành hạ kiểu này thật không công bằng!

Vẻ đẹp mỹ lệ như thế, tại sao tâm địa lại cứng rắn, lạnh lùng như vậy?

Chẳng lẽ hắn không biết hắn vì vẻ đẹp đó mà mê đắm thật sâu, còn chịu đau khổ nữa?

“Xinh đẹp, thật sự là loại thuốc đau khổ.”

Hắn xúc động nói xong, đồng thời làm ra một quyết định -

Theo đuổi tiếc nuối lớn nhất của hắn! Giống như rượu tẩm độc, biết sẽ chết nhưng lại không tìm lòng được mà thử.

Vì lý tưởng mà dững cảm tiến tới, trở nên kiên cường, không được chùn bước cũng là một điều tốt.

Ài! Điều tiếc nuối này từ xưa đến nay chính là cái khó khăn nhất.

Hắn lại thở dài.

“Thái tử điện hạ, đêm đã khuya, người nên đi ngủ rồi.”

Đúng, hắn nên ngủ, nhưng nội tâm cuộn trào trong lòng hắn sẽ vĩnh viễn vì vẻ đẹp kia mà tỉnh.

Một người khác cũng thở dài, nhưng lại là một nữ tử mặc hoa phục với mỹ mạo xuất trần.

Trong đôi mắt có thể cùng ngôi sao sáng nhất không phân chia cao thấp lại ẩn chứa nước mắt, trên gương mặt là không nở, ảo não còn tràn ngập thương yêu.

Nhưng trong cái miệng nhỏ bé ngọt ngào như đường lại phun ra những lời ác độc.

“Nhất định phải giết người kia, tuyệt đối không thể để người đó có cơ hội quay lại kinh thành. Người đó nhất định phải chết, hiểu chưa?”

Sát thủ áo đen đứng trước mặt trầm mặc gật đầu, trên gương mặt cứng nhắc như gỗ không chút biểu tình, khiêm nhường xoay người nhẹ nhàng rời đi y hệt khi hắn xuất hiện, bóng lưng gầy gò không hề thích hợp trong đêm tối.

“Ai! Thật khổ mà.” Mỹ nữ cầm khăn lụa nhẹ nhàng lau đi lệ nơi khóe mắt.

Bảo vệ người trong tim của mình, giống như uống một ly rượu độc, biết rõ sẽ chết nhưng nàng nhất định phải uống.

Vì tình mà trở nên âm mưu tính toán, độc ác âm hiểm, một điều bất đắc dĩ mà cũng rất tốt đẹp.

Tình một chữ này, từ xưa đến nay là khó khăn nhất.

“Hoàng hậu nương nương, đêm dài gió lớn, người nên trở về tẩm cung nghỉ ngơi rồi.”

Nên nghe theo thị nữ trung thành đề nghị, đêm đã khuya, nàng cũng nên nghỉ ngơi rồi.

Nhưng trái tim vì người thương mà tính kế, sẽ tiếp tục đập không bao giờ ngừng.